

Væddeløb om Søndagen fra Kl. 2, da der under den hidtil gældende Ordning paa visse Tider af Aaret er Vanskelighed ved at faa Løbene afsluttet inden Mørkets Frembrud. For Juleaftensdag og Paaskelørdag betyder Flertallets Forslag en Skærpeelse af de nugældende Regler, idet Forlystelser — Musik — efter den gældende Lov kan vedvare til Kl. 6. Efter den foreslaaede Ordning skal Musik etc. ophøre Kl. 4 Juleaftensdag og helt bortfalde Paaskelørdag.

Et *Mindretal* (Jensen [Broby], Laurits Pedersen og Vanggaard) har ved Sagens første Behandling fremhævet, at Ændringer i den bestaaende Helligdagslov ikke er paa-krævet, og mener derfor ikke at kunne medvirke til Gennemførelse af de af et Flertal stillede Ændringsforslag, selv om disse maa anses for at være en betydelig Forbedring af det forelagte Lovforslag.

Et *andet Mindretal* (Carlsen-Skiødt) ønsker at udtale:

Saa længe den evangelisk-lutherske Kirke i Henhold til Grundlovens § 3 er den danske Folkekirke, og saa længe Rigsdagen lovgiver om en Helligdagsordning, er det Mindretallets Mening, at det maa være saavel Justitsministerens som Rigsdagens Opgave at give Loven et bestemt positivt Indhold — ikke for Kirkens Skyld, *men for Befolkningens* —, saaledes at Kirkens Højtidsdage kan blive saavel Hviledage som Helligdage for det danske Folk og ikke mindst for den Del af Befolkningen, som er i tjenende Stillinger. I Betragtning heraf maa man mene, at enhver Forringelse af den nugældende Helligdagslov vil samfundsmæssigt og folkeligt være uheldig.

For at fastslaa, at Kirkens Gudstjenester ikke maa forstyrres, behøves ingen særlig Helligdagslovgivning, da der er Forsamlingsfrihed her i Landet og det er Politiets Opgave at sørge for, at offentlige Møder og Forsamlinger ikke forstyrres.

Ifølge Bemærkningerne til Lovforslaget har Landsforeningen „Den personlige Fri-

heds Værn“, „Turistforeningen for Danmark“, „Centralforeningen af Hotelvært- og Restauratørforeninger i Danmark“ samt „De københavnske Væddeløbsforeningers Fællesudvalg“ ønsket visse Forandringer eller Lempelser i den nu gældende Helligdagslov; men disse Foreninger eller Sammenslutninger repræsenterer kun et meget lille Tal imod den øvrige Befolkning, hvoraf sikkert en meget stor Del ikke ønsker Helligdagsfreden forringet.

Denne sidste Udtalelse finder Mindretallet begrundet i de mange Protester, der er tilgaaet Udvalget, saavel mundtlig som skriftlig, og som alle udtaler sig skarpt imod den foreslaaede Forringelse af den nu gældende Lov.

Bag disse Protester, der stammer fra alle Samfundslag, og vel ogsaa fra de fleste politiske Partier, staar der et meget stort Tal af voksne Personer, som sikkert kan tælles i Hundredtusindvis, og alle beder de om, at Helligdagsloven ikke ændres nedad, og dette ud fra meget forskellige Grunde.

Fra „Landsforeningen af Menighedsraad“ har Udvalget modtaget en Skrivelse, som Mindretallet lægger megen Vægt paa, da denne Forening omfatter hele Landet og her tales paa Folkekirkens Vegne, hvortil 97 pCt. af Danmarks Befolkning hører.

I denne Menighedsraadens Udtalelse skrives saaledes bl. a.:

„Det særlige Spørgsmaal om Restaurationsdrift og Forlystelser efter Midnat Aftenen forud for en Helligdag synes at have været Anledning til Lovforslagets Fremsættelse nu. . . . Vi maa mene, at disse Andragender stammer fra en Kreds, der i Forhold til hele Folket maa betegnes som *et lille Udsnit i Folket med andre Interesser end Hoveddelen af Befolkningen i Danmark*. . . . Det synes kun at blive et Spørgsmaal om forøget økonomisk Udbytte for Enkeltpersoner eller Interesser, og fra den anden Side om en Udvidelse af Retten til Adspredelse hos en lille, forholdsvist velstillet Befolkningsdel. . . . Dette Krav om Udvidelse af Restaurations-